

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-12/2014-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Ivica Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te sudske savjetnice Marine Zagorec zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja mr.sc. P. M. R. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/13-01/131, urbroj: 401-01/05-14-04 od 7. siječnja 2014., radi prava na pristup informacijama, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 9. travnja 2014.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/13-01/131, urbroj: 401-01/05-14-04 od 7. siječnja 2014.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem odbijena je žalba tužitelja u kojoj tužitelj navodi da je dana 12. prosinca 2013. godine podnio zahtjev za pristup informacijama Ministarstvu socijalne politike i mladih, a kojim zahtjevom je zatražio da mu se u elektroničnom obliku dostavi mišljenje Ministarstva na nacrt prijedloga Zakona o životnom partnerstvu, te da se o njegovom zahtjevu nije odlučilo, niti mu dostavilo traženu informaciju.

U opširnoj tužbi tužitelj navodi da osporeno rješenje pobija u cijelosti zbog bitnih povreda postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede ustavnog prava na pristup informacijama. Dalje navodi da je tuženik pravilno utvrdio činjenično stanje, da je tužitelj 12. prosinca 2013. podnio uredan zahtjev za pristup informacijama, da su u vrijeme izjavljivanja žalbe 28. prosinca 2013. bile ispunjene postupničke pretpostavke za izjavljivanje žalbe zbog nerješavanja zahtjeva u zakonom propisanom roku i da je tijelo javne vlasti obavješću od 27. prosinca 2013. otpremljenom 31. prosinca 2013. i dostavljenom 2. siječnja 2014., zakasnilo obavijestiti ovdje tužitelja da produžuje rok za rješavanje zahtjeva na pristup informacijama. Na tako pravilno utvrđeno činjenično stanje tuženik je odbio primijeniti postupničko pravo prema članku 119. Zakona o opće upravnom postupku. Također je tuženik propustio primijeniti mjerodavno materijalno pravo u članku 25. stavak 1. Zakona o pristupu informacijama prema kojem kad utvrdi da je žalba

osnovana Povjerenik će rješenjem korisniku omogućiti pristup informaciji. Isto tako tuženik nije proveo ni jednu radnju u postupku, uopće se nije obratio tijelu javne vlasti, nije ni pokušao utvrditi da li je nedonošenje odluke o zahtjevu opravdano nego je samo paušalno odbio žalbu. Svojim pravnim tumačenjem da je dostavom prekludirane obavijesti tijelo javne vlasti prekinulo šutnju uprave tuženik derogira odredbu članka 22. stavak 2. Zakona o pristupu informacijama. Dalje tužitelj ističe da u članku 22. stavak 2. citiranog Zakona kao i u članku 101. stavku 3. Zakona o općem upravnom postupku riječ o prekluzivnom zakonskom roku čije nepoštivanje od strane javnopravnog tijela stranku ovlašćuje na podnošenje pravnog lijeka. Odbijanjem žalbe zbog naknadne i zakašnjele dostave obavijesti o produženju roka, a bez odluke o zahtjevu, niječe se dužnost tijela javne vlasti da okonča šutnju uprave odlučivanjem o zaprimljenom zahtjevu. Odbijanjem žalbe tuženik je zapravo potvrdio tobožnju zakonitost samog fiktivnog negativnog akta protiv kojeg je izjavio žalbu. Time je dao za pravo tijelu javne vlasti što je prekršilo zakonske rokove i nije odlučilo o zahtjevu za pristup informacijama od 12. prosinca 2013. Tuženik nije ni pokušao utvrditi razloge šutnje niti prekluzije niti isključivo šutnje uprave nego je odbio žalbu zbog naknadnog samovoljnog jednostranog i protuzakonitog produžetka rokova od strane tijela javne vlasti. Pravnim shvaćanjem iz spornog rješenja tuženik zapravo ne priznaje kako je zakonski rok iz članka 22. stavak 2. Zakona o pristupu informacijama neproduživ, neodgodiv, prekluzivan, premonitoran i prisilno pravan - kogentan a neodgodiv, produživ, instruktivan i monitoran. Tužitelj dalje u tužbi elaborira institut šutnje uprave, te predlaže da Visoki upravni sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika, te mu omogućiti pristup informacijama.

U odgovoru na tužbu Povjerenik za informiranje ističe da tužbeni navodi nisu osnovani, iz razloga navedenih u obrazloženju samog rješenja, te ističe da se u drugostupanjskom postupku klasa: UP/II-008-07/14-01/94 postupa po tužiteljevoj žalbi protiv gore citiranog rješenja Ministarstva socijalne politike i mladih te će u tom postupku u meritumu riješiti predmet. Predlaže da Sud odbije tužbu i potvrdi drugostupanjsko rješenje.

Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne a stranke u tužbi i u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točka 4. Zakona o upravnim sporovima te utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovana.

Tužitelj je tijelu prvog stupnja dana 12. prosinca 2013. godine podnio zahtjev za pristup informacijama Ministarstvu socijalne politike i mladih, te zatražio da mu se u elektroničnom obliku dostavi mišljenje Ministarstva na nacrt prijedloga Zakona o životnom partnerstvu, koje je Ministarstvo uputilo Ministarstvu uprave. Ministarstvo je dopisom od 27. prosinca 2013. godine tužitelja obavijestilo o produženju roka za odlučivanje o zahtjevu, radi provedbe testa razmjernosti i javnog interesa. Tužiteljeva žalba se odnosi na tzv. šutnju uprave navedenog Ministarstva kao prvostupanjskog tijela, a Zakon o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13.) propisao je obvezu tijela javne vlasti da rješavaju zahtjeve za pristup informacijama u zakonskim rokovima. U slučaju da tijelo javne vlasti ne riješi zahtjev za pristup informacijama, nastupa tzv. šutnja uprave, u kojem slučaju svaki korisnik prava na informaciju može izjaviti žalbu neovisno o državnom tijelu, za zaštitu prava na pristup informacijama. Zahtjevi za pristup informacijama rješavaju se na način da je tijelo javne vlasti u obvezi pružiti informaciju ukoliko ne postoje zakonski razlozi za ograničenje informacije, a ukoliko postoje zakonska ograničenja iz članka 15. navedenog Zakona tijelo javne vlasti ima obvezu donijeti rješenje kojim će zahtjev odbiti.

Zakon o pravu na pristup informacijama u članku 23. propisuje slučajeve kada tijelo javne vlasti donosi rješenje, kada donosi rješenje o odbačaju zahtjeva, a također i kada donosi rješenje o odbijanju zahtjeva. Budući da je tijelo javne vlasti obavijestilo tužitelja kako će provesti test razmjernosti javnog interesa te zbog toga produžiti rok za rješavanje zahtjeva, po ocjeni Suda nije došlo do tzv. šutnje uprave. Pogrešno tužitelj smatra da je tuženo tijelo bilo u obvezi donijeti odluku, međutim tuženo tijelo se obvezalo donijeti odluku nakon provedenog testa razmjernosti javnog interesa. Pri tome valja napomenuti da tužitelj neosnovano ističe da se radi o prekluzivnim rokovima, kod kojih se gubi određeno pravo, o čemu se ovdje ne radi te tuženik propuštanjem roka ne gubi pravo donijeti odluku.

Imajući u vidu sve naprijed navedeno i u postupku utvrđeno Sud ocjenjuje da je u konkretnom slučaju pravilno postupio Povjerenik za informiranje kada je primijenio odredbu članka 119. Zakona o općem upravnom postupku.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 0(Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 9. travnja 2014.

Predsjednik vijeća
mr.sc. Ivica Kujundžić, v.r.